

РЕШЕНИЕ

№ 2688

гр. София, 20.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 12.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **1160** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК.

Образувано е по жалба на Д. К.- гражданин на С. срещу Отказ за влизане в страната № 4379р-1135/11.01.2022 година на Контролиращ служител при ГКПП "К.", с който е отказано влизане в РБ- вписан е със забрана за влизане в РБ на Д. К.- гражданин на Република С..

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспорената заповед. Твърди се, че отказът е издаден при липса на компетентност, при съществени нарушения на административно- производствените правила, липсва фактическо и правно основание за издаване на отказа. Твърди се, че оспорващият е български гражданин, който има българска лична карта и необосновано не е допуснат да влезе в РБ. Иска се отмяна на отказа.

В съдебно заседание, оспорващият- Д. К., редовно и своевременно призован, не се явява. Жалбата му на заявените основания се поддържа от адвокат Д. редовно упълномощен, който поддържа жалбата на заявените основания и моли да бъде уважена.

Ответникът по оспорването- Контролиращ служител при ГКПП- К., редовно и своевременно призован, не изпраща представител. От процесуалния представител на същия са постъпили писмени бележки, в които излага съображения относно неоснователността на жалбата, прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение и моли да бъде редуцирано по реда на чр.78,ал.5 ГПК

Представителят на СГП- прокурор М. намира предявената жалба за основателна и моли да бъде уважена.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед № 3282з-213/19.01.2016 година Младши инспектор М. Б. М.-старши полицай в 04 група на ГКПП“ К.“ е преназначен на длъжността- Командир на отделение в 01 група на ГКПП „К.“ със специфично наименование Младши експерт считано от датата на встъпване в длъжност.

От приложения на лист 32 от делото Акт за встъпване в длъжност е видно, че М. М. е встъпил на дата 27.01.2016 година на длъжността- Командир на отделение в 01 група на ГКПП“К.“.

От приложеното Удостоверение №668/2017 година от Министерство на правосъдието е видно, че с Указ № 91/27.06.2018 година Вицепрезидентът на РБ е дал българско гражданство на Д. К., [дата на раждане] в Н., Държава С..

На 11.01.2022 година ответникът по оспорването издал оспореният Отказ, рег.№ 4379р-1135 за влизане в РБ на сръбския гражданин Д. К..

Отказът е връчен лично срещу подпис на оспорващия на дата 11.01.20221 година.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства.

С оглед на така установената фактическа обстановка,Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима,подадена в преклузивния срок по чл.149,ал.1 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване.Разгледана по същество, същата се явява основателна, но по съображения различни от сочените в нея.

Оспореният Отказ, рег. № 4379р-1135/11.01.2022 година на Контролиращ служител-Младши експерт- Командир на Отделение в 01 Група на ГКПП“ К.“представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21,ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК,/така наречените условия за редовно действие на административните актове./При проверката, съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореният отказ е издаден от компетентен орган-това е Младши експерт- Командир на Отделение в 01 Група на ГКПП “К.“, на когото изрично нормата на чл.3 от ППЗЧРБ е предоставила правото да издава отказ за влизане в РБ спрямо чужденци, които не отговарят на изискването за влизане и пребиваване в РБ/ Чужденец, който не отговаря на изискванията за влизане в Република България, не се допуска в страната от органите за граничен контрол. За отказа се попълва единен стандартен формуляр за отказ за влизане на границата съгласно част "Б" от [Приложение V от Регламент \(ЕО\) № 2016/399](#) на Европейския парламент и на Съвета от 9 март 2016 г. относно Кодекс на Съюза за режима на движение на лица през границите (Кодекс на шенгенските граници) (ОJ, L 77 от 23.3.2016 г., стр. 1 - 52). Според цитираната разпоредба, компетентни да издадат отказ за допускане в страната са органите за граничен контрол. Аналогична е разпоредбата на чл. 31, ал. 1 от Инструкция № 81213-813 от 09.07.2015 г. за реда и организацията за осъществяване на

граничните проверки на ГКПП. В случаите, когато при гранична проверка се установи неизпълнение на някое от условията за влизане или наличието на забрана за влизане на чужденец в Република България, служителят съставя "Единен стандартен формуляр за отказ за влизане в страната" по образец, копие от който се съхранява на ГКПП, и обработва документите на чужденеца в съответствие с взетото решение за отказ за влизане.

От приложените по делото доказателства се установява, че лицето М. М. е заемал длъжността- Младши експерт- Командир на Отделение в 01 Група на ГКПП "К." към монета на издаване на отказа- 11.01.2022 година. Неоснователен е доводът на оспорващия и на неговия процесуален представител, че отказът е издаден от некомпетентен орган, защото съгласно чл.45 от Правилника за устройството и дейността на МВР Главна дирекция "Гранична полиция" е национална специализирана структура за осъществяване на дейностите по [чл. 6, ал. 1, т. 1 - 3, 5 - 7 ЗМВР/ а това са](#) оперативно-издирвателна,охранителна, разследване на престъпления, осигуряване на достъп на гражданите до службите за спешно реагиране чрез Националната система за спешни повиквания с единен европейски номер 112 (ЕЕН 112), информационна и контролна;

По силата на алинея втора от същия текст,за изпълнение на дейностите по ал. 1 ГДГП извършва дейности по наблюдение на границата, противодействие на незаконната миграция, контрабандата и трафика на хора, гранични проверки на преминаващите през границата лица и вещите в тяхно владение и транспортни средства, включително в зоните и обектите по [чл. 39, ал. 3 ЗМВР](#); граничните проверки се извършват в съответствие с [Регламент ЕС 2016/399](#) на Европейския парламент и на Съвета относно Кодекс на Съюза за режима на движение на лица през границите (ОВ, L 77 от 2016 г./ приемане, придружаване и предаване на нарушители на режима на влизане и пребиваване от и на други държави в съответствие със закон или международен договор, по който Република България е страна.

Отказът не отговаря на изискванията за форма- без означение на фактическите и правните основания за издаването му, като в него няма посочена нито една правна разпоредба, на която се е позовал органът и която е послужила като основание за издаване на отказа. Едва с писмените бележки процесуалният представител на ответника по оспорването е посочил правното основание на отказа чл.10,ал.1,т.19 от ЗЧРБ, но тази правна норма не се съдържа в оспорения отказ. Недопустимо е актът да се домотивира едва с писмените бележки и непосочване на правното основание за издаването му, лишава адресата на акта от възможността да разбере на какво основание му е отказано влизането на територията на РБ. Наред с това, посоченото в долния ъгъл на отказа-чл.6 от ППЗЧРБ, не може да намери приложение и е неотнормосимо към спора, предмет на делото, защото съгласно тази норма при влизане в Република България чужденецът декларира целта на посещението си и посочва писмено адреса, на който ще пребивава, като представя пред органите за граничен контрол попълнената адресна карта по [чл. 18, ал. 1 ЗЧРБ](#). Попълнените адресни карти се изпращат за последваща обработка и съхранение в сектори/групи "Миграция" при областните дирекции на Министерството на вътрешните работи (ОДМВР), а настоящият случай не е такъв. Формата е едно от условията за законосъобразно действие на административните актове. Тя е нормативно установена и винаги има изричен характер. Неспазването на формата води до порочност на административния акт. Най-голямо значение има писмената форма на административните актове. В АПК

е предвидено, че административните актове трябва да отговарят и да съдържат определени реквизити. Тези реквизити гарантират, че волеизявлението, съдържащо се в административния акт, показва действителната воля на съответния административен орган. Особен елемент във формата е съществуването на мотиви. Мотивите представляват фактическите и правни основания за издаването на акта. Те показват как е формирана волята на административния орган и кои са били основанията той да има едно или друго волеизявление. Мотивите са основен фактор в издаването на административния акт и затова за тях се наблюдава особено внимателно, когато един административен акт подлежи на съдебен или административен контрол. Липсата на мотиви, според устойчивата практика на съда прави акта недействителен на ниво унищожаемост. Производството представлява система от действия, които подготвят крайния акт и няма пречка мотивите да се съдържат и в друг акт, предхождащ издадения. Съществува изискване тези действия да доведат до действителната и законосъобразна воля на органа. Целта е да се съберат доказателства и тези доказателства да подпомогнат административния орган при решаването на определен въпрос. Настоящият съдебен състав намира, че оспорената заповед, издадена в нарушение на изискванията на чл.59 т.4 АПК, съгласно който административният акт следва да съдържа фактически и правни основания за издаването т.е. същият следва да е мотивиран. Това е един от съществените реквизити на всеки административен акт. Те позволяват на адресата на акта да научи въз основа на какво е формирана волята на административния орган, респективно на това да организира защитата си срещу административния акт. Съгласно т.2 от ТР 4/2004 год. на ВАС неизлагането на мотиви съставлява съществено нарушение на административно-производствените правила и е основание за отмяна на акта. Съдебната практика приема, че мотивите на административния акт могат да бъдат изложени не само в него, но и в друг предхождащ акта документ, към който актът препраща и който се намира в административната преписка. В конкретния случай, административният орган не е посочил правното основание на акта, нито има препращане към събраните доказателства, послужили като фактическо основание за издаване на отказа. Мотивите дават възможност на по-горестоящия административен орган и на съда да извършат проверката за законосъобразност на акта

Съгласно Регламент /ЕС/ 2016/399 на Европейския парламент и на съвета от 9 март 2016 г. относно Кодекс на Съюза за режима на движение на лица през границите /Кодекс на шенгенските граници/ в чл. 14, т. 1-3 е разписано, че на гражданин на трета страна, който не отговаря на условията за влизане, постановени в член 6, параграф 1, и не спада към категориите лица, посочени в член 6, параграф 5, се отказва влизане на териториите на държавите-членки. Отказът се предоставя чрез стандартен формуляр, съдържащ се в приложение V, част Б, като лицата, на които е издаден отказ за влизане, могат да го обжалват. Регламентът има директен ефект и по силата на примата на правото на ЕС над вътрешното законодателство е пряко приложим при противоречие с националноправна норма/ какъвто е процесният случай- отказът е издаден именно в този стандартен формуляр и връчен на оспорващия. Съгласно чл. 44 от Регламента позоваванията на отменения регламент се считат за позовавания на настоящия регламент и се четат съгласно таблицата за съответствието в приложение X. Регламент /ЕС/ 2016/399 е приет на 9 март 2016 г. и е публикуван в ОВ, L 77 от 23.03.2016 г., и влиза двадесет дни след публикуването му, т.е. същият е влязъл в сила на 12.04.2016 г. и е задължителен и пряко приложим. По силата на този Регламент чл.

14, т. 1-3 на гражданин на трета страна, който не отговаря на условията за влизане, постановени в член 6, параграф 1, и не спада към категориите лица, посочени в член 6, параграф 5, се отказва влизане на териториите на държавите-членки. Отказът се предоставя чрез стандартен формуляр, съдържащ се в приложение V, част Б. Съгласно таблицата за съответствие чл. 13 на Регламент (ЕО) № 562/2006 съответства на чл. 14 от Регламент /ЕС/ 2016/399, приложение V на отменения Регламент съответства на приложение V на действащия Регламент. С оглед на това се приема, че актът е издаден в изискуемата се писмена форма и е валиден като обективизиращ данни, посочени в стандартния формуляр. В [чл. 16, ал. 3 от ЗЧРБ](#) е посочено, че на чужденец, на който е отказано влизане, органите за граничен контрол връчват единен формуляр по образец на Европейския съюз, в който са отразени причините за недопускането му на територията на страната. Образецът на формуляра се утвърждава с акт на Министерския съвет. В случая, оспореният отказ е издаден по утвърден единен формуляр, като причините за постановяването му са посочени: под № Н в бланката-вписан е със забрана за влизане в страната (причина, означена с буквата Н от бланката на отказа). Посочената правна разпоредба за отказа е чл.8, ал.1, т.1 от ЗЧРБ и отказът съдържа минимално необходимото съдържание, налице и разпоредителна част и тя се състои именно в това, че е отказано влизане в страната.

При издаване на отказа не спазени процесуално правните и материално- правните разпоредби на ЗЧРБ и ППЗЧРБ

Правната регламентация на пребиваването на чужденците в РБ се съдържа в ЗЧРБ, в чийто чл.22 е посочено, че пребиваването на чужденците в Република България се осъществява въз основа на-виза по [чл. 9а, ал. 2](#), т. 3 и 4, международни договори или договори на Европейския съюз с трети държави за безвизов режим, актове на правото на Европейския съюз, които са в сила и се прилагат от Република България, разрешение на службите за административен контрол на чужденците В чл.23 от ЗЧРБ е визирано, че [javascript:y1\(\)](#)чужденците пребивават в Република България: краткосрочно – до 90 дни в рамките на всеки 180-дневен период от датата на влизането в страната, продължително - с разрешен срок до една година, освен в случаите, предвидени в този закон; дългосрочно-с разрешен първоначален срок 5 години и възможност за подновяване след подадено заявление и постоянно - с разрешен неопределен срок. В чл.2, ал.1 от ЗЧРБ е посочено, че „Чужденец по смисъла на този закон е всяко лице, което не е български гражданин. Легално определение на понятието чужденец е дадено и в параграф 1, т.1 от ДР на ЗУБ, според която "[Чужденец](#)" е всяко лице, което не е български гражданин или не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, на държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария, както и лице, което не се разглежда като гражданин на нито една държава в съответствие с нейното законодателство. Съгласно чл.8 от ЗЧРБ чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква. (3) (Изм. - ДВ, бр. 9 от 2011 г.) Не се изисква виза и когато чужденецът притежава валидно разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България. Съгласно параграф §3 от ДР на ЗЧРБ. (доп. - ДВ, бр. 42 от 2001 г., изм. - ДВ, бр. 97 от 2016 г.) "Паспорт или заместващ го документ за пътуване" е този, който е издаден по законоустановения ред на съответната държава, в който може да бъде положена виза и който дава право на чужденеца да се завърне в държавата, от която влиза, в държавата на произход или в трета

държава, снимката в него позволява установяване самоличността на притежателя му, не съдържа преправки, зачертавания, заличавания, добавки и други в данните, няма следи от подмяна на снимката, положените печати са ясни, изображението на снимката съвпада с образа на притежателя и срокът му на валидност не е изтекъл. По силата на §1, т.3а от ДР на ЗЧРБ "Разрешение за пребиваване" е всяко разрешение за пребиваване, издадено от компетентните органи на Министерството на вътрешните работи в съответствие с единния формат, установен с [Регламент \(ЕО\) № 1030/2002](#) на Съвета от 13 юни 2002 г. относно единния формат на разрешенията за пребиваване за гражданите на трети страни. От своя страна, в чл.1, ал.5 от ЗБЛД е посочено, че български лични документи по смисъла на този закон са- документи за самоличност, свидетелство за управление на моторно превозно средство и документи за пребиваване. В чл.59 от ЗБЛД-Видове документи за самоличност на чужденци и документи за пребиваване, е доуточнено, че на пребиваващи в Република България чужденци се издават следните видове документи за самоличност: като по т. 1б това е разрешение за пребиване на член на семейство на български гражданин.

От доказателствата по делото е установено, че оспорващият на дата 11.01.2022 година е поискал преминаване в РБ от Република С., представил е чужд документ за самоличност- Паспорт, издаден от Република С. на дата 14.01.2021 година със срок на валидност-14.01.2031 година. Неоснователен е доводът на процесуалния представител на оспорващия, че органите на ГКПП "К." са отказали влизането в РБ на български гражданин, защото възниква въпросът как след като е български гражданин оспорващият не е представил български документ за самоличност, а е поискал преминаване на държавната граница с чужд документ – Паспорт, издаден от сръбските власти. Недоказано остана и твърдението на оспорващия и на неговия процесуален представител, че той притежава Лична карта, която му е била задържана, защото от административната преписка не може да се установи този факт и в тежест на оспорващия е да установи наличието на този положителен факт-наличие на Лична картата, нещо което не бе сторено в процеса. На следващо място, възниква въпросът след като оспорващият твърди, че е български гражданин, то защо не е влязъл на територията на РБ с български документ за самоличност, а е представил своя сръбски паспорт. Наред с това, представянето на доказателства, че оспорващият е български гражданин- Удостоверение от Министерство на правосъдието, че е български гражданин от 2018 година, не може да доведе до извод, че ответникът по оспорването е отказал влизането на територията на РБ на български гражданин, защото това писмено доказателство е представено едва в хода на съдебното производство, а в хода на административното оспорващият се е представил като сръбски гражданин с валиден сръбски паспорт. Никъде в хода на административното производство не е ангажирал доказателства за това, че е български гражданин. Целта на представеното Удостоверение за наличие на българско гражданство е изместване на правния спор от страна на оспорващия и саниране на собствено неправомерно поведение.

В. е ,че ъгласно [чл. 24, § 1 от Регламент /ЕО/ 1987/2006](#), данните за граждани на трети страни, по отношение на които е бил издаден сигнал с цел отказ за влизане или пребиваване, се въвеждат на основата на национален сигнал след решение, взето от компетентните административни органи или съдилища, в съответствие с правилата на процедурата, предвидена в националното законодателство и което е взето въз основа на индивидуална оценка. Обжалванията на такива решения се извършват в съответствие с националното законодателство.

Разпоредбата на чл. 4, ал. 1, т. 2 от Наредба № 81213-465 за организацията и функционирането на Националната Ш. информационна система на Република

България предвижда, че в НШИС се обработват сигнали за граждани на трети страни, за които има издаден отказ за влизане съгласно [чл. 44в от Закона за чужденците в Република България](#) ([чл. 24 от Регламент \(ЕО\) № 1987/2006](#) на Европейския парламент и на Съвета от 20 декември 2006 г. за създаването, функционирането и използването на Ш. информационна система от второ поколение (ШИС II).

В случая, на основание [чл. 24, § 1 от Регламент /ЕО/ 1987/2006](#) и по реда на чл. 4, ал. 1, т. 2 от Наредба № 8121з-465, в НШИС е въведен сигнал, подаден от А. за отказ за влизане, но в отказа липсва посочена конкретна правна разпоредба, която е послужила като основание за издаване на отказа, което прави актът незаконосъобразен и подлежащ на отмяна.

Страните не са заявили претенция за присъждане на разноски.

Воден от горното и на основание чл.172 АПК, Административен съд София- град

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Отказ за влизане в страната № 4379р-1135/11.01.2022 година на Контролиращ служител при ГКПП "К.", с който е отказано влизане в РБ-вписан е със забрана за влизане в РБ на Д. К.- гражданин на Република С..

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК, ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.

СЪДИЯ:

